

РЕШЕНИЕ

№ 420

гр. София, 25.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 12.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9147** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 АПК вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Ищецът В. И. А. твърди в исковата си молба, че с Решение от 19.02.2019г. по НАХД № 10520/2018 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/ е отменено Наказателно постановление (НП) № 2885/16.01.2018г., издадено от началника на 04 РУ към Столична дирекция на вътрешните работи. В съдебното производство по обжалване на НП пред СРС е представляван и защитаван от адвокат, за което направила разноски в размер на 1000 лв. по договор за правна защита и съдействие. Претендира вреди в размер на направените разноски общо в размер на 1000лв., които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния акт - НП, ведно със законната лихва върху главницата от деня на подаване на исковата молба до деня на окончателното ѝ изплащане.

Ищецът в съдебно заседание, редовно призован, се явява лично, и се представлява се от адв. З., която поддържа исковата молба. Моли исковата претенция да бъде уважена като основателна и доказана, за което представя писмена защита. Претендира разноски по делото, за което представя списък.

Ответникът в представения писмен отговор оспорва предявеният иск като неоснователен и недоказан и моли за неговото отхвърляне. Оспорва размера на претендираното обезщетение за вреди, като завишен, несъответстващ на твърдените такива и несъобразен с изискването за справедливост, т.к. предоставената правна помощ се отнася за дело с ниска степен на сложност. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, направен в настоящото производство.

Претендира за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., изразява становище за основателност на исковата претенция съобразно доказателствата.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, които обсъди поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено от фактическа страна следното:

С Наказателно постановление /НП/ № 2885/16.01.2018г., издадено от Началник 04 РУ към СДВР, е била ангажирана отговорността на В. И. А., на основание чл. 81, ал. 2, т.2 от Закона за българските лични документи /ЗБЛД/, като му е наложена "глоба" в размер на 30 лв. за нарушение на чл.7, ал.1 от ЗДвП. Наказателното постановление е отменено с Решение от 19.02.2019г., постановено по НАХД № 10520/2018г. по описа на СРС, НО, 108 състав. Решението не е обжалвано от СДВР и е влязло в сила на 05.09.2019г. Видно от приложеното по настоящото производство НАХД № 10520/2018г. по описа на СРС, по същото са представени адвокатско пълномощно и Договор за правна защита и съдействие от 01.10.2018г., съгласно който ищецът е упълномощил адв.Г. А. С. за процесуално представителство и защита пред съда. Ищецът е заплатил за адвокатска защита възнаграждение в размер на 1000лв. в брой. Видно е от протоколите от проведените три съдебни заседания, адв. Г. С. е представлявал ищеца в две от заседанията, явил се е в съдебната зала, изразил становище, касаещо установяване на обективната истина в полза на А. и е изложил защитна теза в полза на доверителя си.

В настоящото производство е представено адвокатско пълномощно и Договор за правна защита и съдействие /л.24/ сключен между В. И. А. и адв. Г. З.. Предметът на договора е процесуално представителство пред АССГ по дело 9147/20г. по описа на съда във връзка с подадена искова молба по ЗОДОВ. Договореното възнаграждение е в размер на 300 лв., платено в брой при подписване на договора на 21.12.2020г..

Представените пълномощно и договор не са оспорени от ответника.

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Предявеният иск е с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, съгласно който държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне законовата отговорност следва да е налице отменен по надлежния ред акт, реално причинена вреда, произтичаща от него, както и да е налице пряка причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда.

Искът е допустим, тъй като е предявен от активно легитимирано лице срещу юридическото лице на административния орган, от чийто отменен акт се твърди да са причинени вредите.

Разгледан по същество, искът е частично основателен.

Установено е от доказателствата по делото, че с влязъл в сила съдебен акт е отменен обжалваният акт, с което на ищеца е било наложено административно наказание от ответника, при което е налице първата предпоставка на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Този акт, макар и да не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, е издаден при упражняване на санкционираща административна дейност. Основанието, на което е отменен акта – НП не подлежи на преценка в исковото

производство по чл. 203 и сл. АПК.

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на Общото събрание на колегиите във Върховния административен съд по Тълкувателно дело № 2 от 2016 г., при предявени пред административните съдилища искиове по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им, представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон.

В случая е доказано от ищеца, чиято е доказателствената тежест, че е налице реално причинена вреда, изразяваща се в заплатено от него адвокатско възнаграждение в съдебното производство по обжалване на отменения акт, развило се пред една инстанция – пред районен съд. По делото, приключило с отмяна на оспорения акт от съда, правната защита на ищеца е осъществена от адвокат с надлежна представителна власт във въззивното производство пред СРС. В представения в това производство договор за правна защита и съдействие, е договорено възнаграждение за осъществяване на правната защита и съдействие в размер на 1000 лв. за въззивната инстанция, като е доказано реално извършено плащане, за което страните по договора са се подписали.

Що се отнася до възражението на ответника за прекомерност, направено в писмения отговор на така договореното и заплатено адвокатско възнаграждение, заплатено по НАХД № 10520/2018 г. по описа на СРС, настоящият състав го намира за основателно. Съдът намира, че възражението е своевременно направено, тъй като в производството пред районния съд ответникът не е разполагал с такава възможност. Възражението е и основателно с оглед действителната правна и фактическа сложност на същото. Делото е разгледано в три съдебни заседания, в две от които сампо е участвал защитникът, с разпит на двама свидетели, като не са представяни писмени доказателства, не са изготвяни експертизи и писмени бележки. Платеното адвокатско възнаграждение надхвърля в пъти размера на наложеното с отмененото НП административно наказание. Ето защо за процесуалното представителство е съразмерно адвокатско възнаграждение и в по-нисък от заплатения размер. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с материален интерес до 1000 лв. адвокатското възнаграждение се определя в размер на 300 лв. и това е минималният размер на дължимото адвокатско възнаграждение. Ищецът е заплатил сума в размер на 1000 лв., от което следва, че договореното и заплатено възнаграждение за процесуално представителство е над минималния размер. Това обстоятелство от своя страна води до извода за прекомерност на адвокатското възнаграждение, по аргумент от т. 3 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. на ВКС по тълк.дело № 6/2012 г., ОСГТК, според което при намаляване на подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение, поради прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК съдът е свободен да намали възнаграждението до предвидения в същата наредба минимален размер. Ето защо настоящият състав намира, че следва да редуцира разноските по НАХД № 10520/2018 г. на СРС до размера на 300 лв. За останалата част от исковата претенция, в размер на 700, 00 лв. искът следва да бъде отхвърлен, като неоснователен.

Неоснователно е възражението на ответника за приложението на чл. 5, ал.1 и 2 от ЗОДОВ. В конкретния случай ангажирането на адвокатска защита от страна на ищеца

за водене на административно наказателно производство по обжалване на наказателното постановление съставлява упражняване на конституционно гарантирано право, поради което не може да се разглежда като утежняващо интересите на пострадалия действие. Настоящата инстанция не намира, че ищецът е допринесъл виновно за увреждането посредством осигуряването на своята процесуална защита в производството по отмяна на наказателното постановление, за което е заплатил претендираното като вреда адвокатско възнаграждение. За реализиране на отговорността на държавата в случая е необходимо наличието на незаконосъобразен акт, отменен с влязло в сила съдебно решение.

По тези съображения съдът намира, че следва да уважи иска за имуществени вреди в размер от 300 лв. ведно със законната лихва върху тази сума. Съгласно Тълкувателно решение ТР № 3 от 2005г. на тълк.д.№ 3 от 2004г. на ОСГК на ВКС, т.4 и трайната съдебна практика началният момент на забавата и съответно дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е датата на влизане в сила на решението, с което се отменят административните актове. Но в случая ищецът посочва като дата, от която претендира лихвата – датата на предявяване на иска и лихвата следва да се присъди от този момент.

При този изход на спора и съобразно нормата на чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ, съгласно която, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса, съответно да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска, то на ищеца следва да бъдат присъдени съдебно - деловодни разноски, както следва: държавна такса, която е в размер на 10 лв. и с оглед горесцитираната разпоредба се дължи на ищеца в пълен размер дори и при частично уважаване на исковата претенция.

Неоснователно е възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение в настоящето производство, което е съобразено и определено в съответствие с действащата разпоредба на чл. 8, ал.1, т.1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в редакцията си към датата на нарушението/, издадена на основание чл. 121, ал.1, във връзка с чл. 36 и чл. 38 от Закона за адвокатурата, която разпоредба регламентира, че за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела, с определен материален интерес до 1000 лева, каквото е и настоящето административно дело, минималният размер на адвокатското възнаграждение е в размер на 300.00 лева. Следователно, този размер на възнаграждението съответства и на уважения материален интерес, или на ищеца се дължат разноски общо в размер на 310 лева.

Искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е частично основателно предвид чл. 10, ал.4 от ЗОДОВ /в приложимата редакция/, установяващи дължимост на разноски в полза на ответника съразмерно на отхвърлената част от иска, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ или 100 лв.

Мотивиран от това Административен съд -София град, I отделение, 4-ти състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да заплати на В. И. А., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [улица], на осн. чл.1, ал.1 ЗОДОВ, обезщетение за имуществени в размер на 300 /триста/ лева, вследствие заплатено

адвокатско възнаграждение за защита в производството по НАХД № 10520/ 2018 г. по описа на СРС, ведно със законната лихва от 02.06.2020 г.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди от В. И. А., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [улица], срещу СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ за имуществени вреди в останалата му част над 300лв., до пълния предявен размер от 1000лв., като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да заплати на В. И. А., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [улица] разноски по делото в размер на 310/триста и десет/ лева.

ОСЪЖДА В. И. А., ЕГН [ЕГН] да заплати на СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лв.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: